

Legújabb mesék

Kedves Felnőtt Olvasó!

Aki regisztrál, az szavazhat! Ebben a gyűjteményben találod azokat a meséket, amik értékelésre várnak. Jó olvasást, és ne felejts el megjegyzésben <3-et küldeni, ha tetszett! A legkedveltebb mesék [válogatásba](#) kerülnek.

15 és 18 év közötti gyermekeitek, tanítványaitok műveit is feltölthetitek ide. Ehhez az első lépés, hogy jelentkeztek mentornak (a még fiatalabbakét a [Fiatal tehetségek csarnokába](#)).

Hogyan? Ha még nem regisztráltál, tedd meg, majd keresd [a jelentkezésről szóló tájékoztatót](#) (csak bejelentkezés után elérhető)! Ugyanitt lehet szerzőnek jelentkezni, hogy *saját meséidet* tölthesd fel.

- [Pupilla és Mumilla](#)
 - [Pupillának köcöllék kell](#)
 - [Mumilla hullafáradt](#)
- [Inczédy Tamás: EGYSZER FENT, MÁSKOR LENT](#)
- [Etap és az Eldöntheted kút](#)
- [Buborékok legbelül](#)
- [Errefölde, Merrefölde](#)
- [A félig megragasztott bögre](#)
- [Az erdei bál](#)
- [A kis hal és a tenger mélye](#)

Pupilla és Mumilla

Mesék a családról

Pupillának köcöllék kell

Az egész város a nyári szünetet várta. Már hajnalban is fülledt meleg volt, és amíg az úton nem kezdtek el autók robogni, a tízemeletes házak és aszfaltutak közé szorult kis parkokban, játszótereken hangosan lármáztak és röpködtek a verébcsapatok.

Tízemeletes házból is rengeteg volt a lakótelepen, hát még ablakból! De a rengetegszer rengeteg ablak közül csak az egyik földszinti nyílt éppen a puszpángsövénnel szegélyezett kicsi játszótérre. Csak ez az egy ablak volt Pupilla és Mumilla hálósobájának az ablaka. Ebben a hálósobában szunnyadt békésen történetünk kezdetén Mumilla.

Álmában egy hatalmas ágyban feküdt, a lábához kiscica bújt. A hatalmas ágy egy nagy házban volt, amiben csak ő lakik Pupillával. Pupilla napközben a tágas udvaron játszik vadvirágok között. Az udvar körül kerítés, a kerítésen kedves öreg szomszéd könyököl, aki minden reggel mosolyogva köszönti.

– Ébredj már! – szállt Mumilla felé egy vékony hang a messzeségből.

Ezt a vékony hangot meghallva a szomszéd a kerítés mögé bújt, a kerítést köd nyelte el, a vadvirágos udvar hirtelen aszfaltúttá változott, a hatalmas ágy rökamiévé töpörödött, a cicából pedig cicás díszpárna lett. Csak Pupilla nem tűnt el, ő Mumilla fölé hajolva várta, hogy az kinyissa végre a szemét. – Ébredj!

– Miért ébrednék? Elaludtunk? – nyöszörögte Mumilla álmosan.

– Én nem elaludtam, hanem felébredtem, és most akarok egy köcölléket – felelt Pupilla.

Mumilla nyögve könyökölt fel. Semmi kedve nem volt megkérdezni, mi az a köcöllék. Mást kérdezett.

– Pont most?

– Nem én vagyok a hibás, hanem a verébparlament. Verébország ügyeiről vitatkoznak. Ott, a bokorban, naaagyon hangosan. A nagyi mondta – magyarázott Pupilla. Aztán széttárta a karját. – Szóval felébresztettek. Bocsi.

Mumilla ezzel sem akart vitatkozni, csak kelletlenül kikászálódott az ágyból. Megbotlott egy padlón felejtett játékban, és dohogva ment tovább a fürdőszoba felé.

– Százszor mondtam már, hogy ne hagyd széjjel a dolgaidat, Pupilla! Ha rálépek, eltörik, és ha még a lábamat is fölsérti, akkor mérges leszek, és biztos, hogy nem veszek helyette másikat!

- Látom, neked is kéne egy köcöllék - sóhajtott Pupilla. Még a szemét is forgatta hozzá, ahogyan a felnőtteket látta gyakran beszélni.

Mikor Mumilla kijött a fürdőszobából, Pupilla még mindig ott állt várakozón.

- Jól van - adta meg magát Mumilla. Tudta, hogy Pupilla egy bizonyos kérdésre vár. - Mi az a köcöllék?

Pupilla arcán titokzatos mosoly jelent meg.

- A megfordult világban van.

Mumilla érezte, hogy ebből hosszadalmas találgatás lesz. Gyorsan hozzá is kezdett, hogy mire az óvodába kell menniük, lehetőleg túl legyenek rajta.

- A tükörben?

Pupilla ingatta a fejét.

- A tükörben semmi sincs fordítva. A tükörben te nagy vagy, és én kicsi.

- Értem - bólintott, és öltöztetni kezdte Pupillát. Ő pedig magyarázott.

- A megfordult világban Mumilla kicsike, és Pupilla már olyan nagy, hogy dőbbenet. A megfordult világban Pupilla süt, és Mumilla megeszi. Ott Pupillának mindent szabad, de Mumillára rászól az anyukája. A megfordult világban Pupilla alszik, és Mumilla ébreszti.

- Ilyen világot szeretnél? - mosolyodott el Mumilla, mert azt hitte, már közel jár a titok megfejtéséhez.

- Nem - lombozta le Pupilla. - Nekem köcöllék kell, ezért nem mehetünk óvodába. A megfordított világba kell mennünk.

- Aha. Nos, kicsikém, akárhová megyünk is, előbb meg kell fésülni a hajadat.

- Jó, de egyedül! - alkudozott Pupilla.

Mumilla megengedte, hogy Pupilla teljesen egyedül fésülködjön meg. Addig készített magának kávé. Mikor visszaért, nem állta meg szó nélkül a látványt.

- Hadd igazítsam már meg azt a pulcsit, csavarodik az ujja. Indulhatunk az oviba?

Pupilla lecövekelt. Olyan komoly arcot vágott, amelyet csak tudott. Mumilla mindjárt megértette, hogy az óvodába márpedig el nem indul.

- Nincs nekem erre időm, kicsikém. Elkésem a munkából. Ha nem jössz most azonnal, akkor... - közben ránézett a pukancsot játszó Pupillára, és valahogy nem jutott eszébe semmi büntetés. - Akkor elviszlek a nagymamához. Jó lesz?

- Jó! - vette elő újra titokzatos mosolyát Pupilla.

Egy utcácskára laktak a nagymamától, hamar odaértek. Ahogy nyílt az ajtó, a nagymama nem állta meg szó nélkül.

- Mumilla, kicsikém, igazítsd már meg azt a pulcsit, nem látod, hogy csavarodik az ujja?

- Fordul már a világ! - vigyorgott Pupilla, de Mumilla a nagyinak válaszolt.

- Szia, anya! Ne haragudj, hogy csak így hirtelen, de Mumilla nem hajlandó oviba menni, és nekem már...

Nem tudta befejezni, mert a nagy meg látta Pupillát, márpedig ha ő meglátja, mindig úgy örül neki, mintha évek óta nem látta volna. Most is összezsápta a kezét, és felkiáltott.

- Pupilla, hát te már olyan nagy vagy, hogy döbbenet! - Aztán oda sem fordulva kezdett megint Mumillához beszélni. - Dehogy haragszom! Örülök, hogy elhoztad az én drágaságomat! Jól elleszünk, sütünk valami finomat, igaz, Pupilla?

Ezzel szorosan megölelte az unokáját.

- Köcöllék - sóhajtott elégedetten Pupilla, de Mumilla még mindig csak a nagyival beszélt.

- Köszönöm. De délután aludnia kell! Ne engedj meg neki mindent!

- Megoldom, kicsikém. Te fogod ébreszteni, amikor megjössz a munkából! Csak azt mondd meg, hogy mit süssünk. Kuglófot vagy házi krémest?

Mumilla csak bólintott, mert az esze már félig a munkán járt.

- Mumilla! Látod? Megfordult a világ! - kiabált rá Pupilla.

Ekkor végre odafigyelt Pupillára. Látta, hogy megfordult a világ. Hogy Mumilla kicsike, és Pupilla már olyan nagy, hogy döbbenet. Hogy Pupilla süt, és Mumilla megeszi. Hogy Pupillának mindent szabad, de Mumillára rászól az anyukája. Mindent megértett. Vagyis majdnem mindent. Egy valamit még meg kellett kérdeznie.

- Rohanok, de azt mondd még el, miért kellett neked éppen ma a köcöllék?

- Hogy adjak neked belőle.

Ekkor Pupilla megölelte Mumillát, és addig el sem engedte, amíg a fülébe bele nem súgta:

- Ne dolgozz sokáig, jó? Sütök neked kuglófot. Finom lesz.

Mumilla hullafáradt

Mumilla valamelyik nap sokáig dolgozott. Pupilla a nagymamával egész délelőtt sütött, aztán Pupillának mindent szabad volt, még mesét nézni is, csak egyet nem: forrón megenni a kuglófot. Pedig az illata... édes volt, és betöltötte nagymama egész lakását. Mivel még nagymama sem tudott neki ellenállni, egy falatkát mégis szabad volt, de csak ha megfújta. Aztán a kuglóf kihűlt, később ráadásul el is fogyott. De Mumilla még mindig nem jött.

– Hol csámborog ez a Mumilla? – tűnődött a nagymama. – Hiszen már a sorozatom is elkezdődött.

– Hát... – kezdte magyarázni Pupilla készségesen a nagymamának –, Mumilla azt mondta, hogy ő is olyan helyre jár, mint az óvoda, csak az felnőtteknek való.

– Ezt mondta? – hüledezett a nagymama. – És szerinted milyen az a felnőttóvoda?

– Az óvónéni nagyon nagy. Hogy elbírja a felnőtteket, amikor nem érik el a játékot a felső polcon.

A nagymama csak nevetett, és tovább nézte a sorozatát. Pupilla pedig elhatározta, kideríti az igazságot. Pontosan négy igazságot akart kideríteni.

Írni még ugyan nem tudott, de négyzetet rajzolni kitűnően. Ezt az óvónéni mondta róla a nagymamának, amikor jött érte: kitűnően. Pupillának úgy mondta, hogy ügyesen, de az ugyanazt jelenti.

Tehát mivel kitűnően tudott négyzetet rajzolni, elővett egy papírlapot, rárajzolt pontosan négy négyzetet, és ha Mumilla végre megjön a csámborgásból és a felnőtteknek való óvodából, akkor mind a négyet beikszeli, mert Mumilla mind a négy fontos kérdésére válaszolni fog. Mumilla már csak ilyen, ő minden fontos kérdésre válaszol.

A négyzetek elkészültek, és Pupilla várt. Aztán a sorozatnak vége lett, a nagymama megkérdezte Pupillától, hogy mit rajzolt. Mikor megmutatta, a nagymama bólogatott:

– Az óvónéninek igaza van. Tényleg ügyesen rajzolsz. De mondd csak, Pupilla, mi ez? Ablak?

– Nem. Olyan, mint az ablak, de nem az.

Pupilla nem akarta elárulni, mi a terve, de azért mosolygott a nagymamára, hogy kicsit se haragudjon. Mert ha Pupilla mosolyog, még ha titokzatosan is, a nagymama nem haragszik. A nagymama már csak ilyen.

Ahogy így mosolyogtak, megbocsátón és titokzatosan, léptek hallatoszottak a bejárati ajtón túlról. Pupilla fülelt, mert tudni akarta, milyenek azok a léptek. Csámborgók? Remélte, hogy csámborgók.

Remélte, hogy mumillásak. A nagymama már nyitotta is az ajtót.

– Szia, anya! Szia, Pupilla! Mehetünk haza? – hallatszott Mumilla hangja a nyitott ajtó felől, de Pupilla háttal állt, a szobában kereste a papírt a négy üres négyzettel. Mikor megtalálta, látta, ahogy Mumilla leereszkedik, és ölelésre tárja a karjait, de ő maga elé tartotta a papírt.

– Mumilla! Négy fontosat akarok kérdezni tőled – köszöntötte.

– Szuper – sóhajtott Mumilla. – Vedd a cipődet, sietünk haza. Hullafáradt vagyok.

– Mi az, hogy hullafáradt?

– Később kérdezősködj, kérlek, most csak öltözz!

Pupilla egyáltalán nem értette, hová ez a sietség, hiszen nincs reggel, tehát Mumilla biztosan nem fog elkésni a munkahelyéről. A hullafáradtság is teljesen érthetetlen volt számára. A fáradtat még értette, viszont Mumilla egészen lassan jött érte a nagymamához, bárcsak szaladt volna, akkor fáradt lenne, de nem kellett volna annyit várni. És talán még a kuglóf sem fogyott volna el, mire odaér.

Igen, a kuglóf. Arra visszagondolni furcsa érzés volt. Rossz furcsa érzés. Pupilla úgy szerette volna, ha Mumilla megkóstolja, és megdicséri, hogy milyen ügyesen megsütötte, de már késő. Finom volt, és evett egy szeletet, aztán megint egyet, és megint, és aztán egyszer csak nem volt több a tálon.

Erre a gondolatra Pupilla sóhajtott egy nagyot, és körülnézett. Már a zebra előtt álltak, pár lépésnyire a házuk ajtajától.

– Körülnéztél? – emlékeztette Mumilla a szabályokra.

Pupilla elővette a ceruzát a zsebéből. Azért hozta el a nagymamától, hogy azzal ikszelje be a négyzeteit, ha útközben Mumilla válaszol neki valamire. Rajzolt egy ötödik négyzetet a papírra, és megszólalt:

– Mumilla! Sütöttünk a nagymamával kuglófot, de elfogyott. Nem haragszol?

– Finom volt?

– Finom.

– Akkor nagyon ügyes voltál. Nem haragszom. Viszont kérek valamit. Szabad kérni?

– Várj! – szólt Pupilla. Beikszelte az új, ötödik négyzetet. Menet közben kicsit girbegurbán sikerült, de aztán megkérdezte:

– Mit kérsz?

– Ha hazaértünk, gyorsan menjünk aludni, és tedd el a négy kérdésedet holnapra!

– Eltegyem? De hogyan?

– Leteszed a papírt az ágy mellé, és reggel újra eszedbe jut, amikor meglátod a négyzeteket.

Pupilla elgondolkodott, aztán mindketten nagyot ásítottak. Pupilla bólogatás közben.

– Majd legközelebb hétvégén megyünk a nagymamához, hogy ott legyek, amikor elkészül a kuglóf, rendben?

Megegyeztek, és nagy öleléssel pecsételték meg az alkut.

Inczédy Tamás: EGYSZER FENT, MÁSKOR LENT

Ez az írás eredetileg a Szitakötő folyóirat 2023 tavaszi számában jelent meg.

A minap a használt ruhaboltban egymás melletti vállfára került két fekete konfekciónadrág.

– Micsoda véletlen, kedves kolléga! – köszöntötte egyik a másikat. – Magát meg mi szél hozta ide?

– Nekem semmi keresnivalóm itt, fel sem próbált senki, mégis itt kötöttem ki, mert a bolt, ahová kerültem, csődbe ment, és a tulajdonos minden árujától olcsón megszabadult. Hát maga?

– Engem egyszer egy fickó felpróbált, de ahelyett, hogy megvett volna, otthagyt a próbafülkében, ott összegyűrdtem és leselejteztek. Látja, még el sem kezdtük az életünket, máris micsoda kalandokon vagyunk túl!

– Ez is egy megközelítés! Mindenesetre örülök, hogy találkoztam egy magamfajtaival!

– Együtt biztosan nem fogunk unatkozni! – kiáltotta lelkesen emez, és nagyon szeretett volna még valami érdekeset hozzátenni, de nem jutott eszébe semmi, így hát csendben maradt.

Mintha a másiknak is elfogyott volna a mondanivalója. Jobb híján csendben csüngtek tovább egymás mellett. Kisvártatva mindkettő elaludt. Nagy lökdösődésre ébredtek. Használt nadrág érkezett a boltba és az eladónő épp kettejük közé akasztotta.

– Na, ne lökdössön már! – mordult az egyik fekete nadrág álmosan.

– Pardon – mondta előzékenyen az új jövevény, egy csiricsáré, színes flitterekkel televarrt nadrág, hosszú cipzárral az oldalán.

– Maga meg miféle szerzet?

– Ha akarják, nagyon szívesen elmesélem. Ha hiszik, ha nem, egykor épp ugyanolyan fekete konfekciónadrág voltam, mint maguk.

– Szentséges hózentróger! – kiáltott fel egyszerre mindkét szomszédja. – Meséljen el mindent!

– Szóval, egy jónevű, de igen szűk pénztárcájú tanár vásárolt meg engem új koromban, és nagyon fontos előadásokat tartott az egyetemen, mikor engem viselt.

- Mi az az egyetem?

- Épp olyan, mint egy konfekcióbolt, csak már minden ruhának van gazdája. Az én gazdám az első naptól nagyon szeretett engem hordani, pedig nem voltam olyan szépen kifényesedve, mint az összes többi nadrágja a szekrényben. Én pedig imádtam a hétköznapi nadrágok életét élni, úgy ahogyan kell, egyszer fent, máskor lent. Szerettem egyetemre járni, jövet-menet mindenféle ruhákkal találkozni, főleg a büfében, hisz tudják, hogy van az ilyesmi.

- Természetesen - motyogta az egyik nadrág.

- A gazdám nagyon okos ember volt, de amint belekezdett kedvenc témájába, és kimondta felvezető kérdését, hogy vajon mi keresnivalónk van a Földön, engem azonnal elnyomott az álom. Kijelenthetem, uraim, az egyetemen aludtam életemben a legjobbakat.

- És a flitterek?

- Mindjárt oda is eljutok. Szóval egyszer valami fontos meghallgatásra volt időpontja az én gazdámnak, az egyetem rektorához volt hivatalos, ami amolyan főnököké az egyetemen, és a gazdám nagyon izgatott volt aznap. Épp időben érkeztünk volna, de még be kellett ugranunk a mellékhelyiségbe.

- Hová? - kérdezte az egyik fekete nadrág.

- Hát a vécébe - torkolta le a másik. - Ennyit sem tudsz?

- Tehát a vécében a gazdám, miután sietve könnyített magán, annyira kapkodott a slicc felhúzásával, hogy zipp és sutty, a cipzár a kezében maradt.

- Jóságos gatyamadzag! És azután mi történt?

- Gondolhatják! Úgy megijedtem, hogy észre sem vettem a fájdalmat! Soha nem láttam még ilyen mérgesnek a gazdámot, de a dühe, ahogy jött, el is párologott, és hirtelen nevetni kezdett. Levett magáról, és úgy, ahogy volt, alsónadrágban indult el a fontos meghallgatásra. A folyosón mindenki megbámulta, összesúgtak a háta mögött, ő meg egyre csak ment és nevetett, és közben pörgetett engem a levegőben, fent-lent, fent-lent. Nem tudom, mi lett vele végül, mert egy szórakozott mozdulattal kihajított a nyitott ablakon.

- És azután?

- Szabadon szálltam a szélben. Mondhatom, drága kollégák, csodás érzés ott fent lebegni az égben. Annál rosszabb a földet érés. A talaj hideg volt és nedves. Nagyon elkeseredtem. A gazdám is erről beszélt a tanítványainak: vajon mi keresnivalóm van a földön? Jobban oda kellett volna figyelnem, amíg lehetett, de nem tettem, hát most eljött az ideje, hogy megtanuljam.

- És mi történt?

- Nagy szerencsém volt. A kertész rám talált és hazavitt. A lánya divattervezést tanult, és éjt nappallá téve gyakorolt, mindenféle rongyból és olcsó holmiból varrt egyedi kollekciókat. Megjavította a cipzáramat, ezeket a csodás flittereket varrta rám, és együtt megnyertünk egy óriási versenyt. A verseny után egy híres színész megvásárolt, és vele bejárhattam az egész bolygót. De tegnap, a forgatás után ott felejtett az öltözőben.

- Pont, mint engem! - vágott közbe, akit ott felejtettek a konfekcióbolt öltözőjében.

- Rám talált a takarítónő, és behozott ide - mondta a flitteres nadrág. - Hát így megy ez, drága kollégák, egyszer fent a felhők közt, máskor lent a földön.

A két fekete nadrág telis-tele volt kérdésekkel, de mielőtt megszólalhattak volna, kék hajú suhanc lépett hozzájuk, és kiragadta kettejük közül a flitteres nadrágot. A próbafülkébe vitte, aztán úgy, ahogy volt, flitterekkel díszítve lépett a kasszához, fizetett és indult. A flitteres nadrág lifegve integetett a két fekete nadrág felé, azok pedig hallani vélték: ne feledjék, drága kollégák, egyszer fent, máskor lent!

- Mit szól, micsoda fantasztikus élet! Meglátja, ránk is mindenféle kalandok várnak!

- Ugyan már! Csak nem hitte el egyetlen szavát is ennek a felfuvalkodott, ízléstelen alaknak?

A két nadrág ezután hónapokig lógott egymás mellett, de többé nem szóltak egymáshoz.

Etap és az Eldöntheted kút

Etap, a gyáva nyúl a folyó mellett él a családjával egy kényelmes, tágas nyúlüregben. Minden reggel futkározik egyet, de nem túl messzire, még elkapná a tisztáson egy sas, vagy az erdőben egy róka.

Ahogy ott futkározik egyik reggel, meglát egy kimerült, ázott nyulat a folyóparton, aki keservesen sír. Elbújik egy fa mögé, úgy szólítja meg:

– Ki vagy te?

– A nevem Barka, a bátor nyúl.

– Miért sírsz?

– Elvesztettem a családomat.

Etap, a gyáva nyúl közelebb merészkedik, és folytatja a kíváncsiskodást:

– Hol lakik a családot?

– Fönt, a hegy oldalában. Ott ragadott el az ár, hánykolódtam, egy kőnek csapódott a fejem, elájultam. Amikor észhez tértem, már a partra vetett a víz. Most azt sem tudom, milyen messze vagyok otthonról.

– Hogy kerültél vízbe?

– Át akartam úszni a patakon.

– Mi volt a túlparton?

– Az álmom. Az Eldöntheted kút.

– Miféle kút az?

– A legenda azt mondja, ha belenézel, eldöntheted, mi leszel.

– Miért nem a köveken ugráltál?

Barka a sírást közben már elfelejtette, most hencegő hangon válaszol:

– A gyáva nyulak köveken ugrálnak. Én bátran szembeszálltam a vízzel.

Etap elképedve hallgatja.

- Rád aztán igazán nem illik a neved! Barka, a bátor nyúl?

- Hogy érted?

- Az épségedet kockáztatod, mikor az álmodtól már csak egy patak választ el? Az nem bátorság, az inkább vakmerőség.

- Már én is látom, barátom!

- Ne aggódj! Eljön érted a családod, csak követniük kell a patakot, majd a folyót, amíg meg nem találják.

- Remélem. Kedves tőled, hogy vigasztalsz. Hogy hívnak?

- Etap, a gyáva nyúl - mondja lelkesedve, de azután egy pillanatra elgondolkodik, lassan lehervad a mosoly a szájáról.

- Most miért lettél szomorú?

- Szeretném látni azt a kutat!

- Mit akarsz tőle?

- Nekem is van egy álmom. Bárcsak eldönthetném, mi leszek!

- Tudsz úszni?

- Nem merek.

- Itt nem olyan gyors a sodrás, itt nincsenek kiálló kövek. Majd a túlparton elindulsz fölfelé, a vízzel ellentétes irányban, és addig mész, amíg meg nem találod.

- Félek. Hideg a víz, és én nem szeretek úszni. Biztos nem is létezik kút. Inkább maradok. Te is felejtse el az álmokat! Az élet végül is jó, ahogy van. Csak el kell fogadni.

- Nahát! Rád aztán jól illik a neved, barátom!

- Na látod! - motyogja lesütött szemmel Etap, a gyáva nyúl.

De most gyorsan bokorba ugrik, mert neszezést hall a távolban. Két másik nyúl baktat a folyóparton. A hegyoldal felől jönnek. Barka vidáman kapja föl a fejét. A közelítő alakokban felismeri testvéreit.

- Igazad volt, Etap barátom! Követték a vízfolyás irányát, és eljöttek értem!

Amíg a három testvér ölelkezik, örvendezik, Etap is előjön a bokorból. Barka bemutatja új barátját a testvéreinek, Szusznak és Spurinak.

- Nagyon örvendünk – így azok –, de mielőbb vissza kell térnünk Barkával az otthonunkba. Népes ám a nyúlcsalád, mindenki aggódik érte. Nagy lesz az öröm, hogy épségben megtaláltuk!

- Megértem. Hát akkor sok szerencsét! – mondaná Etap, de Barka megszakítja:

- Ne búcsúzz, Etap! Tarts velünk!

- Hiszen engem itt vár a családom, nem pedig odafönt a hegyoldalban, a vad folyású pataknál! Miért tartanék veletek?

- Miért-miért? Hát az álmaidért! Eljössz velünk, ott átugralsz a köveken, és megtalálod a kutat!

Etap erre gyorsan elbúcsúzik a családjától, hogy induljon a nagy útra. A szülei marasztalják, de ő hajthatatlan.

- A barátaimat nem tartóztathatom, most kell indulnom, és akkor teljesülhet az álmom!

Útközben Szusz és Spuri sokat beszélgetnek, egyszer Etapot is megszólítják:

- Nem illik rád ez a név. Etap, a gyáva nyúl?

- Miért nem?

- Aki nem adja fel az álmait, az biztosan nem gyáva. De ha inkább a biztonságos utat választja, amikor csak lehet, akkor bizony óvatos.

Odaérnek a vad folyású patakhoz, ott aztán Etap Barkával együtt ugrál át a köveken. Barka tovább meséli a legendát, amiből Etap is megtudja, merrefelé kell keresni a kutat. Sokat kóborognak, de jókedvűen telik az idő. Hol Barka biztatja Etapot, hogy Etap Barkát, így hosszú keresgélés után végre találnak egy kutat. Vajon ez lenne az a kút a legendából? Izgatottan néznek bele, és akkor: ó, jaj! Látják, hogy az kiszáradt.

Csalódottan indulnak vissza a patakpartra.

Ott Etap megtorpan:

- Most aztán hogy menjek át, Barka? Legyek a vakmerő nyúl, és utazzak haza a sodrással? Legyek az óvatos nyúl, aki visszaugrál a köveken? Vagy legyek a gyáva nyúl, és maradjak ezen a parton, akármennyire is hiányzik nekem a családom?

Barka bölcs mosollyal fordul felé:

- Látod, barátom, az a kút kiszáradt, mégis jól működött. Eldöntheted, mi leszel.

Etap ezen kicsit eltöpreng, Barka közben derűsen ugrálni kezd a köveken hazafelé az övéihez. És te, Etap? Hogy döntesz?

Buborékok legbelül

Szuperhősös mesét szeretnél? Olyan most nem jut eszembe, de tudod mit? Játsszuk helyette, hogy mondok valamit, te meg elképzeled! Képzeld el, hogy régen volt egy széles rét, amin birkák bégettek. Messzebb egy házikó, mellette szilvafa. Az alatt friss illatú, talpat bizsergető fűszőnyeg.

Ki csinált a burjánzó gízgazból ilyen csinos zöld pázsitot? A napfény, a harmat, meg egy kecskemama, aki folyton legelészett. Kinek a talpát bizsergették azok a rövidre legelt fűszálak? Hát egy olyanforma kisgyerekét, amilyen itt ül épp előttem. Honnan tudom ezeket? Én voltam az a kisgyerek.

Szerettem azt a helyet. Nem volt nagy kényelem, nem volt sok lustálkodás. Állatok között élt az egész család. Szerettem a bárányokat, kiscicákat is, de volt egy kedvencem, egy csíkos hátú kiskecske. Egyszer hejre kis fekvőhelyet készítettem neki az akol szélénél a képregényeimből, amiket már elolvastam. Ha a csíkos hátú kiskecskének bánata volt, és egyedül akart maradni, szeretett azon lepihenni.

Mert bizony a kiskecskének is van néha bánata. Ennek a csíkos hátúnak például volt egy komisz fekete foltos testvére, aki erősebb volt nála. Ha az ember csemegével etette őket, a foltos a kisebb testvéreit mindig elkergette, a jó eledelt meg befalta. Haragudott rá az én csíkosom, de nem tehetett semmit; aznap is, mikor ez a csoda dolog történt, csak elvonult a képregényes vacokra kicsit ledőlni.

Kíváncsi vagy, hogy milyen csoda történt aznap? Ó, semmi különleges, merthogy ez egy egészen hétköznapi csoda volt. Ilyenek is léteznek ám: veled is, velem is, a szomszéd Gabival is megtörténhetnek. Csak attól csodák, hogy tudni kell látni őket. A végén majd elmondom, mi a módja, de most inkább gyorsan elmondom, mit kell még elképzelned.

Szóval aznap, ahogy ott látom a kiskecskét szomorkodni, azt mondja nekem:

– Gazdi, a képregényben mitől van a szuperhősnek superképessége?

– A papájától örökölte – felelem. Nem volt nehéz válaszolni, mert a kérdést is csak kitaláltam, meg a képregényt is jól ismertem. Mondtam már, hogy akkor már elolvastam?

– Bárcsak az én papám is tudna valamit varázsolni! – ábrándozott a kis csíkos.

– És te örökölnéd a tudását, ugye? – Hát hiába, egymásra voltunk hangolódva, kitaláltuk egymás gondolatát. De azért jólesett még egy kicsit beszélgetni. – Tudok egy igazán jó képességet. A kecskemamának volt ilyen.

– Az én anyukámnak? – csodálkozott.

– Pont neki. Legbelül.

– A hasában?

Elgondolkodva bólogattam:

– A hasában van a méhe, a mája. Kicsit följebb a szíve. A szíve csücskében pedig egy kis kamra, ami belül olyan tágas, hogy minden belefér, amit oda bezár.

– Tényleg? Például mit?

– Állítólag van neki legbelül egy szivárványszín buborékfújója. Ha lecsavarja a kupakot róla, annak a tartálya minden mérget elnyel. Akárki bántotta kecskemamát, a keserű haragját oda becsöpögteti, aztán színes buborékokat fúj. Pörögnek-forognak és csillognak a buborékok a tágas szívkamrában, és sosem pattannak el, hanem habkönnyűvé teszik a lelkét a kedves öreg kecskemamának.

– Nem lehet – így a kiskecske. – A buborék gyönyörű dolog, a méreg meg keserű, érzem. Biztosan keserű is marad. Sosem lesz belőle semmi, ami szép.

A legravaszabb sandításommal néztem rá:

– Figyelj, csíkosom! Kóstoltad te már a szappant?

– Dehogy! Fúj!

– Tudod-e, miből van a szappanbuborék idekint? – Akkor elkezdtem egy egyszerű, hétköznapi buborékfújón fújni a buborékokat, azok pedig lassú lebegéssel megindultak a széles rét felé.

– Szappanból! – ugrott fel vidáman a kiskecske, kapkodva az elpattanó buborékok után. – Nekem pedig egy motoros buborékpisztoly lesz a szívem csücskébe zárva! Ha megnyomom a gombot, ezer buborék jön belőle, és egyből habkönnyű lesz a lelkem!

– Lesz? Már ott is van! Érzed, milyen könnyű a lelked? Hiszen te ugrálsz!

– Nem ugrálok, repülök! – ujjongott a kiskecském.

Hát így lehet csodát tenni a hétköznapiokon. Bánatos kecskegidából jókedvűt csinálni. Ha nehezet kérdeznek, és okosnak kell lenned, jól teszed, ha az eszedet használod. Megkérdezhetik, hol nőttem fel én, s mondhatod, hogy itt, a füstös nagyvárosban. Ha viszont csodát akarsz látni, arra jobb a szíved, meg a képzelet.

Errefölde, Merrefölde

Volt egyszer régen két király. Csillagország csillagkirálya, s Holdország holdkirálya.

Ez a két király folyton háborúzott egymással. Csörögtek-zörögtek a kardok, nyihogtak a harci lovak, az ágyúk füstje facsarta az ember orrát folyton-folyvást a két királyságban, de sehogy sem bírta az egyik legyűrni a másikat. Mikor csillagország egy kardsuhintásnyira volt a győzelemtől, elfogyott minden katonája. Mikor Holdország épp nyeresre állt volna, arra tévedt két páncélos óriás, elrabolták a holdkirály két szép lányát.

A holdkirály mindjárt visszahívta lovagjait, hogy keressék meg, hozzák vissza lányait. De azok hiába keresték a királylányokat égen-földön, sehol sem találták.

A csillagkirály erre megparancsolta két vitéz fiának, menjenek most már Holdországba, szerezzék meg azt furfanggal, katonák nélkül. Fölkerekedik a két testvér, odaállnak a holdkirály elé, firtatják, miféle kincsért adná oda az országát.

– Nincs nekem fiam, akire az országot hagyjam. Jó szívvel adom királyságomat annak a vitéznek, aki visszahozza a két elveszett lányomat, megszerzi a gyémánt sárkánytojást, és a mindent gyógyító főzetet.

A két testvér mindjárt elvállalta, hogy bizony ők elhoznak mindent, amit a holdkirály kért. Elindultak az óriások földjére. Holdország onnansó határában útelágazáshoz értek, megálltak. Egy útjelző egyik irányban Erreföldet mutatta, másik irányban Merreföldet.

– Egyikünk megy az egyik irányba, másikunk a másik irányba – állapodtak meg.

– Mikor hattyút látunk a csillagos égen, visszatérünk ehhez az elágazáshoz, s elmeséljük egymásnak, mire jutottunk.

Ebben megegyeztek, csak azon vitatkoztak még, hogy melyikük menjen Erreföldre, melyikük Merreföldre.

– Biztosan Erreföldre kell menni, én tehát arra megyek – mondta az idősebb.

– Miért éppen te mérsz a jó irányba, s én a rosszba? – kérdezte a fiatalabb.

– Azért, mert én okosabb vagyok, és elhozom a kincset. Te, pupák, pedig úgysem találod meg a gyémánt sárkánytojást és a mindent gyógyító főzetet, bóklásszál csak nyugodtan Merreföldön!

– Mi van, ha mégis Merreföldön találom meg a kincset?

- Na látod, hogy ostobább vagy nálam, még azt sem tudod, Merreföld a keresés országa, Erreföld a válasz országa. Én megyek arra, te emerre.

Leszállt az éjszaka a keresztút fölött, leszállt megint, és megint. Mikor végre felszállt a hattyú a csillagos égre, a két fiú visszatért, s kérdezték egymástól, ki mit végzett.

Az idősebb fiú kezdte:

Először egy odvas fához értem. Halk pityergés hallatszott, látom ám, ott van benne a holdkirály nagyobbik lánya. Azt mondja:

- Kérlek, vigyél magaddal, félek egyedül bújkálni ebben a faodúban az óriás elől.

Együtt mentünk aztán Erreföld vára felé.

Utunkat állta két törpe. Azok egy akkora hegy lábánál laktak, hogy a tetejében elakadtak az égen arra haladó csillagok, s gyűltek fél oldalán, mint a hordalék. A kalapos törpe engem hívott a kunyhójába, a szoknyás törpe a királylányt.

- Mi járatban vagy, idegen?

- A gyémánt sárkánytojást keresem.

- A magas hegy tetején van egy szikla, a szikla alatt lakik két kígyó. Hozd el nekem a kígyópárt, akkor neked adom a gyémánt sárkánytojást. Csak siess, mert indulok a bányába - mondta az erreföldi kalapos törpe.

A királylány is megkapta a feladatát, ő is elindult a legmagasabb hegyre, együtt mentünk. Megtaláltuk a sziklát, a szikla alatt a két kígyót.

- El kell vinnem a két kígyót a törpének - mondta a lány.

- Nekem is éppen két kígyót kell vinnem a törpének - mérgelődtem. - Te elviszed az egyiket, én a másikat, hátha úgy is megkapjuk a gyémánt sárkánytojást.

Futok a kalapos törpe kunyhójába a kígyóval. Azt mondja:

- Nem feleltél meg, királyfi. A kígyó bánatos a párja nélkül, nem tojja meg a tojását, nem kel ki belőle a gyémánttojást tojó sárkány.

Kint várt a királylány, kérdezem, megvan-e még a másik kígyó, s mi volt a szoknyás törpénél.

- Megnyúzta a kígyót, a bőrét az ujjára húzta. Azzal kell simogatni a gyémánttojást tojó sárkány farkát.

De sárkány nem volt, hát üres kézzel mentünk tovább.

- Ne bánkódj, kedvesem, majd elvisszük a mindent gyógyító főzetet felséges apádnak, örömeiben biztos odaadja királyságát.

Utunkat állta két óriás.

- Nem félsz? - kérdeztem a királylányt.

- Melletted már nem félek az ördögök királyától sem! Meg aztán olyan szutykos lett a ruhám a fa odvában, már az óriás sem ismer fel.

Azoknak meg akkora kertje volt, mint két ország, a másik végéről a számár is idegen nyelven ordított át ide. A páncélos óriás engem hívott a barlangjába, a tüzes óriás a királylányt.

- Mi járatban vagy, idegen?

- A mindent gyógyító főzetet keresem.

- A kert végében van egy szilvafa, az termett egy zsák szilvát. Szedd le nekem a szilvát, akkor adok neked mindent gyógyító főzetet. Csak siess, mert indulok őrára - mondta az erreföldi páncélos óriás.

A királylány is megkapta a feladatát, ő is elindult a kert messzi végébe, együtt mentünk. Megtaláltuk a szilvafát, épp egy zsákra való szilva kékllett rajta.

- Le kell szednem a szilvát az óriásnak - mondta a lány.

- Nekem is éppen egy zsák szilvát kell vinnem az óriásnak - bosszankodtam. - Te is viszel fél zsákkal, én is féllel, hátha így is kapunk egy fél demizsonnal a mindent gyógyító főzetből.

Loholok a páncélos óriás barlangjába a fél zsák szilvával. Azt mondja:

- Elbuktál, királyfi. A főzetet a kádból kicsordult szilvaléből főzik, ez meg meg sem tölti a kádat teljesen.

Kint várt a királylány, kérdezem, megvan-e a szilva másik fele, s mi volt a tüzes óriásnál.

- Elásta a szilvát, kinőtt belőle egy szilvaerdő. Azzal kell fűteni az üstöt a kádból kicsordult szilvalé alatt.

De szilvalé nem volt, hát üres kézzel tértünk vissza.

Nézd, ott jön a királylány hátrébb. Ugye, szép?

Aztán a fiatalabb fiú mondta el az ő történetét:

Először magam is egy odvas fához értem. Halk pityergés hallatszott, és látom, ott van benne a holdkirály kisebbik lánya.

- Kérlek, vigyél magaddal, félek egyedül bújkálni ebben a faodúban az óriás elől.

Együtt mentünk aztán Merreföld vára felé.

Nekünk is utunkat állta két törpe. Azok egy akkora hegy lábánál laktak, hogy egyszer leszánkázott a tetejéről egy kisfiú, de szakállas vénember fékezett le a törpekunyhóknál. A kalapos törpe engem hívott a kunyhójába, a szoknyás törpe a királylányt.

- Mi járatban vagy, idegen?

- A gyémánt sárkánytojást keresem.

- A magas hegy tetején van egy szikla, a szikla alatt lakik két kígyó. Hozd el nekem a kígyópárt, akkor neked adom a gyémánt sárkánytojást. Csak siess, mert indulok a bányába - mondta a merreföldi kalapos törpe.

- Várj még, törpe! Mire kell neked a kígyópár?

- A kígyó megtojja a tojását, kikel belőle egy gyémánttojást tojó sárkányfióka.

A királylány is megkapta a feladatát, ő is elindult a legmagasabb hegyre, együtt mentünk. Megtaláltuk a sziklát, a szikla alatt a két kígyót.

- El kell vinnem a két kígyót a törpének - mondta a lány.

- Nekem is éppen két kígyót kell vinnem a törpének - tűnődtem. - Neked mire kell a kígyó?

- Az gyémánttojást tojó sárkány farkát kell a bőrével simogatni, attól tojik.

- Akkor jól van. Ha a kígyók levedlenek, a bőrt elviszed a szoknyás törpének, én viszem a kígyópárt a kalaposnak.

Úgy is lett. Örültek a törpék, indulhattak jó korán a bányába, a gyémánttojást meg nekem adták. Itt van, ni!

Később nekünk is utunkat állta két óriás.

- Nem félsz? - kérdeztem a királylányt.

- Melletted már nem félek a hétfejű víziszörnytől sem! Meg aztán olyan szakadt lett a ruhám a fa odvában, már az óriás sem ismer fel.

Azoknak meg akkora kertje volt, mint egy birodalom, a másik végén hó esik, mikor itt nyári meleg van. A páncélos óriás engem hívott a barlangjába, a tüzes óriás a királylányt.

- Mi járatban vagy, idegen?

- A mindent gyógyító főzetet keresem.

- A kert végében van egy szilvafa, az termett egy zsák szilvát. Szedd le nekem a szilvát, akkor adok neked mindent gyógyító főzetet. Csak siess, mert indulok őrjáratra - mondta a merreföldi páncélos óriás.

- Várj még, óriás! Mire kell az a szilva?

- A főzetet a kádból kicsordult szilvaléből főzik.

A kiráylány is megkapta a feladatát, ő is elindult a kert messzi végébe, együtt mentünk. Megtaláltuk a szilvafát, épp egy zsákra való szilva fityegett rajta.

- Le kell szednem a szilvát az óriásnak - mondta a lány.

- Nekem is éppen egy zsákkal kellene vinnem az óriásnak - vakartam a fejemet. - Neked mire kell a szilva?

- Elásni a szilvát, abból nő ki egy szilvaerdő. Azzal kell fűteni az üstöt a kádból kicsordult szilvalé alatt.

- Akkor jól van. A szilvát kimagozzuk, a magokat elviszed a tüzes óriásnak, én viszem a gyümölcsöt a páncélosnak.

Úgy is lett. Örültek az óriások, mehettek jó korán az őrjáratba, a főzetből meg adtak egy jó demizsonnal. Itt van, ni!

Nézd, ott jön a kiráylány hátrébb. Ugye, szép?

A nővérek is összetalálkoztak végre, boldogan ölelték egymást, és kérték a királyfiakat, hogy mindjárt induljanak Holdországaiba, hogy viszontláthassák királyi apjukat is.

Könnyű szívvel indult a két hercegi pár a holdkirály udvarába.

Mielőtt a palotába léptek volna, így szólt az idősebb királyfi:

- Felezzük meg a kincset, mint jó testvérek! Én viszem a gyémánttojást a királynak, te a mindent gyógyító főzetet! Hátha úgy is ránk hagyná az országát.

- Odaadom neked mindkettőt. Én pedig megkérem a holdkirálytól a kisebbik lánya kezét. Ha ő az áldását adja, mi ketten kincsek nélkül is boldogok leszünk.

Az idősebb testvér adta hát át a kincseket a királynak, a kiráylányok pedig saját lábukon szaladtak apjukat ölelni. Örült a király, s amint az idősebb királyfi trónra került, a fele királyságot testvéreinek adta, hetedhét országra szóló páros lakodalmat csaptak, három hétig ettek-ittak, a verebek is jól mulattak.

A félig megragasztott bögre

A tavaszi szünetet a hétvégi házban töltöttem, a nagypapa vigyázott rám. Szerettem a hétvégi házat. Majdnem egész nap játszottunk. Előkerültek a hiányos társasjátékok, később a folyton leeresztő gumilabda, amivel egy kicsit még Papó is focizott, de hamar elfáradt. A hétvégi házban minden régi volt: ott voltak a régi játékaink, a régi mesekönyveink, és a régi fotelünk. Ebbe a régi fotelbe ült le Papó, elkezdett olvasni egy könyvet abból a kevésből, ami a házban volt; de már túl sokszor elolvasta, így aztán mindjárt elszunnyadt.

Én az ilyen csendes órákat is nagyon szerettem. Ha feltérdeltem a kanapéra, nem láttam mást, csak egy különös képet a falon. Azt sokáig lehetett bámulni anélkül, hogy meguntam volna. Hogyan? Igenis lehetséges, mert olyan volt, mint egy kirakós játék, amit gondolatban kell kirakni.

A darabok szabálytalan formájú fényes porcelánból voltak, és szorosan egymás mellé voltak ragasztva. A legtöbb darab kékeszöld volt, de néhány inkább zöldeskék. Voltak egész különleges darabok, az egyiken, valahol a kép felső szélé felé, egy láb. A bal oldalon találtam egy szárnyat. Lent pedig két olyan darab is volt, amiken szemeket fedeztem fel. Próbáltam kapargatni a ragasztót, hogy kiszedjem a darabokat, és összerakhassam a képet, de az nem engedett a körmömnek, végül a porcelán szélé az ujjamat is megvágta.

Ettől aztán olyan hangosan sírtam, hogy Papó álmából förgén felpattant, és átkutatott minden szekrényt egy sebtapaszáért. Megtalálta, a sebet nagy gondnal leragasztotta, majd fennhangon szidni kezdte azt a fránya szilánkot, ami engem úgy megvágott.

- Nem fránya - szóltam rá hirtelen. - Én szeretem azt a képet. Sajnálom, hogy összepirosítottam a véremmel.

- Ne butáskodj, mit fáj annak egy kis pirosság? A te ujjad, azt mondd inkább, az fáj még?

- Egy kicsit - nyafogtam.

Szerkesztői megjegyzés

- Akkor elmúlik. Csak annyit fog fájni, hogy el ne felejts vigyázni az éles dolgokkal.

Nagyot sóhajtottam.

- Papó! - szólaltam meg. - Mi ez a kép? Olyan érdekes.

Erre Papó, mint aki nem tudja anélkül is pontosan, milyen kép van azon a falon, odafordult, és ábrándos képpel válaszolt:

- Az bizony nem más, mint édesapád félig megragasztott bögréje.

- Félig megragasztott? - néztem először értetlenül, aztán csodálkozva, végül várakozón, mert tudtam, hogy most nagy mesélés következik.

Akkor volt ez, amikor Péter bácsi, a te nagybátyád még Petike volt, édesapád Karcsika, a nagymamád Erzsi, és mi így voltunk egy család. Bizony, akár hiszed, akár nem, mind egy házban laktunk. Látom, nagyot néztél. Igazad van, elismerem, tényleg más volt mindenki és minden, mint most. Vagyis majdnem mindenki, és majdnem minden.

Ha jobban belegondolok, a gyerekek akkor is folyton izegtek-mozogtak, és előfordult, hogy ügyetlenek voltak. A bögrék pedig akkor is törékenyek voltak.

Volt ilyen törékeny bögréje a Karcsikának is, meg a Petikének is. Nyugat-Németországból hozta nekik az én nagybácsim. Mert azt még el is felejtettem mondani, hogy nagybácsim is volt. De még milyen! Nyugat-németországi nagybácsi. Az volt akkoriban a valami! Akinek nyugat-németországi rokona volt, annak időnként olyan ajándékokat küldött az a bizonyos rokon, hogy azzal dicsekedni - kellett! Összegyűltek mind az utca gyerekei, ha nyugat-németországi pulcsiban lejtettél végig a házak előtt. Bámultak rád az osztálytársaid, ha megmutattad nekik a nyugati rokontól kapott kisautódat. És mindennap csak kakaót kértél reggelire és vacsorára is, ha a nyugatnémet bögréből ihattad.

Az volt a bökkenő, hogy egyszer a kis Petike, ahogy így izgett-mozgott, mint most is minden gyerek, egy billegő konyhakövön megbotlott a bögrével a kezében. A bögre pedig leesett, és ahogy minden bögre, száz felé tört a konyhakövön.

Péter bácsikád haragudna, ha a füle hallatára mondanám, de akkoriban még gyakrabban sírva fakadt, mint mostanában. Igazából épp olyan könnyen sírva fakadt, mint te, amikor megvágta az ujjadat az a fránya szilánk. Haragudna, pedig nincs abban semmi szégyen, ha kicsi még az ember.

No, neki az ujját a szilánk megkímélte, de nagyon sajnálta a kedves bögréjét. Sárga volt, és egy daloló madárka volt ráfestve.

- Nem kékeszöld volt, máshol meg zöldeskék? - kotyogtam közbe. Papó folytatta.

Sárga. Úgy emlékszem, mintha itt lenne a szemem előtt. De bizony nincs itt a szemem előtt, mert össze kellett söpörni. Petike elfordult, és kiabált, hogy ne söpörjünk, mert a bögre nem tört össze. Hamarosan be kellett látnia, hogy ha nem látja is a széthullott cserepeket, attól még a bögréje nincs, és többé nem is lesz. Aztán a billegő konyhakőre haragudott meg.

- Édesapa! - így kiabált velem. - Miért nem javítottad meg a követ?

Szentül megígértem, hogy megjavítom, de azt is meg kellett mondanom neki, hogy a bögretörést ez sem fogja visszacsinálni.

- Édesapa - szólt most már egészen csöndesen. - Nem lehet megragasztani?

- Talán ha két vagy három darabra tört volna - mondtam.

- Félig megragasztani? - kérdezte bizonytalanul.

- Nem lehet - mondtam, és már én is igazán elszomorodtam. Azzal a sárga bögrét eltakarítottuk.

Hanem a te Karcsi apukád nagyon jószívű gyerek volt ám, és a testvérét ugyanúgy szerette, mint most. Láta, hogy a bögre eltört, és hogy az öccse milyen szomorú. Aznap este kölcsönadta az ő kék meg zöld bögréjét a Petikének, hogy legyen miből meginnia a kakaót. Csakhogy a konyhakő még mindig nem volt megjavítva.

A Karcsi akkor már elment leckét írni, így nem láthatta, hogyan megy Petike a kölcsönkapott bögrével meginni a kakaót. Nos, elég rosszul ment. A konyhakő megbillent, Petike megbotlott. Puff, ez a bögre is száz darabra hullott. Megijedt nagyon Petike. Mert bár ügyetlen volt, a szíve neki is éppúgy aranyból volt, mint manapság. Hiszen ismered őt! Képzelheted, hogy szégyellte magát, hogy sajnálta, hogy a bátyja szomorú lesz miatta. Tudta pontosan, hogy mekkora a szomorúság, ha az ember a legkedvesebb bögréjét veszni látja, még maga is érezte az aznap délelőtti eset után.

- Gyorsan összesöpröm - ajánlotta, s forgolódott, azt sem tudta hirtelen, merre találja a seprűt, lapátot. - A Karcsit ne hívjátok ide!

- Miért ne? - kérdeztük a nagymamáddal együtt.

- Mondjátok azt, hogy nincs bögre. Azért, mert elvitte a cica.

- Elhinné?

- Nem tudom.

- Te elhitted, amikor az édesanyád ezt mondta a nagy zsebes nadrágodra, ami kiszakadt?

- Nem. Anya viccelt.

- Bizony, ti már nagy fiúk vagytok ezekhez a mesékhez. És jól vág az eszetek. Nem olyan könnyű becsapni Karcsit, ahogy téged sem. Akkor mi legyen?

Petikének megint sírásra görbült a szája.

- Nekem van egy ötletem - mondtam neki. - Ezt a bögrét megpróbáljuk félig megragasztani.

- Nem lehet - motyogta Petike, dacos képpel el is fordult, mintha rossz viccet mondtam volna. Pedig én nem vicceltem.

- Megmondom, hogy hogyan. Most édesanyád megfogja a kezedet. Abból te felszívsz jó sok bátorságot. Azzal a bátorsággal odaállsz a Karcsi elé, és megmondod az igazat. A bögre így

lesz félig megragasztva.

Petike még mindig rosszálló arccal hallgatta a tervemet, de a nagymamád akkor már fogta is a kezét, és tudta jól: akár lesz belőle félig ragasztás, akár nem, az igazmondásnak úgyis meg kell történnie.

A bátorságát mind összeszedte, Karcsinak a tettét bevallotta, és kicsit könnyebb léptekkel, majdnem vidám arccal tért vissza.

– Megvolt? – kérdeztem.

Bólintott. Azután a konyhakövön fekvő porcelándarabokra bámult hosszan.

– Ugye, hogy félig megragasztottuk? – kérdeztem.

– Nem. Teljesen törött – állapította meg.

Ekkor megint beleszóltam Papó meséjébe:

– Miért mondtad, hogy félig megragasztottátok?

– Nem hazudtam. Aznap este nemcsak a bögre tört el, hanem valami nagyobb dolog is: a két testvér kapcsolata. Mert a kapcsolatnak a hazugság olyan, mint a porcelánnak a kemény konyhakő ütése. Elég csak rágondolni a hazugságra, a kapcsolat máris kicsorbul. Végül Petike mégsem mondta ki a hazug szót, így a törött dolgok egyik felét, a kapcsolatot még meg lehetett ragasztani.

Papó hosszú szünetet tartott, mintha a történetnek vége lett volna. De valamit még meg kellett kérdeznem.

– Hogy kerültek a porcelándarabok a képbe?

– Amit megígértem Petikének, azt be is tartottam. Így helyes, igaz? Szóval néhány nap elteltével megjavítottam a billegő konyhakövet. Csak egy kicsi ragasztó kellett hozzá, egy fél kanálra való megmaradt belőle. Nem leveseskanálra gondolok, hanem kőműveskanálra. Fölkentem a maradék ragasztót egy ilyen lapra, ni. – Óvatosan megkopogtatta a képet, de nem az éles részén. – A bögre darabok még megvoltak egy zacskóban eltéve. Összehívtam az egész családot, együtt illesztgettük be a cserepeket a képbe. Közben mindenféléről beszélgettünk, jól szórakoztunk. A ragasztó pedig a képet azóta is összetartja. Amíg abban a házban laktunk, ez ott lógott a falon, ahol mindenki láthatta jártában-keltében. Így mindennap emlékeztünk az esetre, amikor a bögrét félig megragasztottuk.

Az erdei bál

Mint minden évben, idén is elérkezett az erdei bál ideje.

A varázserdő mélyén, ahol a fák titkokat susognak, az állatok egy hatalmas, csillogó báltermet építenek évről évre.

A tánc, a nevetés és a zene messzire elhallatszott, és minden erdei lakó izgatottan várta, hogy részt vegyen az ünnepségen.

De volt egy kicsi őzike, aki mindig aggódott: Fáni.

Fáni félénk volt, és bár imádott táncolni, mindig elbújt a fák mögé, ha jött a bál.

A szíve hevesen vert, amikor a többi állat táncra perdült.

- Én biztosan nem vagyok elég jó - gondolta magában.

Még soha nem táncolt az erdei bálon, mert úgy érezte, hogy túl ügyetlen ahhoz, hogy a többiek előtt táncoljon.

Idén azonban valami más történt.

Fáni a tisztás szélén megpillantotta Bábelt, a pimasz szarkát, aki vidáman ugrándozott, és felfedező utakon járt.

Bábel mindig bátran megmondta a véleményét, és nem félt senkitől.

- Hé, Fáni! Miért nem jössz? Miért bújsz mindig el a bál előtt? Hidd el, a tánc nagyon könnyű! Ha én meg tudom csinálni, te is biztosan! - kiáltott Bábel.

Fáni kicsit megijedt, de nem akart csalódást okozni a szarkának, így elhatározta, hogy megpróbálja.

Bábel, aki mindig a vidámságot kereste, nemcsak tanította Fánit táncolni, hanem segített neki megtalálni a saját ritmusát is.

- Nézd, Fáni, a tánc nem arról szól, hogy mindenkinek ugyanúgy kell csinálnia! Az igazi szépség belülről jön. Te táncolj úgy, ahogy a szíved diktálja! - mondta Bábel, miközben szárnyaival könnyedén pördült körbe.

Fáni, bár nem értette teljesen, amit Bábel mondott, elkezdett próbálkozni.

Ahogy a tánc egyre könnyedebbé vált, ő is boldogabb lett.

A bál estéjén, amikor a csillagok fényében táncoltak az állatok, Fáni is ott volt.

A fények között, a mosolygó arcok és a boldog dallamok közepette az őzike végre megértette: a tánc nem a tökéletességről szólt, hanem arról, hogy mindenki a saját egyedi módján ragyoghat.

Bábel, aki mindenkit ismert a bálon, odaszaladt hozzá, és vidáman nevetett.

- Látod, Fáni! Én mondtam! Az igazi szépség belülről jön, és a legjobb táncos te vagy ma este!

Az erdei bál mindenki számára felejthetetlen élmény maradt.

Fáni megtalálta a bátorságot, hogy táncoljon, és végre boldogan pöröghetett a táncparketten, tudva, hogy nem az számít, hogy mások mit gondolnak, hanem hogy ő hogyan érzi magát.

A legfontosabb dolog, amit az erdő minden lakója megtanult, hogy az önbizalom, akárcsak a tánc, önmagukban rejlik.

A kis hal és a tenger mélye

Egyszer volt, hol nem volt, egy kis hal, aki a tenger kristálytisza vizében úszkált, és mindig kíváncsi volt, mi rejlik a víz mélyebb részein.

Egy napon úgy döntött, elindul jobban megismerni a tengert, hogy megtalálja a legcsendesebb helyet a pihenéshez.

Ahogy egyre mélyebbre úszott, a víz egyre sötétebb lett, de a kis hal nem félt.

Azt mondta magának:

- A pihenés fontos, ha megtalálom a legnyugodtabb helyet, álmodhatok majd egy szép, békés világot magamnak.

Az útja során először egy óriási polipot látott, aki éppen pihenni készült.

A kis hal odament hozzá, és megkérdezte:

- Polip bácsi, te mindig nyugodtnak tűnsz. Hol találhatnék egy csendes helyet, ahol álmodhatnék?

A polip mosolygott, és így válaszolt:

- A pihenés az, amire minden lénynek szüksége van. Én mindig ott pihenek, ahol a legcsöndesebb a víz. Figyeld a tenger hangját, és megtalálod a nyugalmat.

A kis hal boldogan úszott tovább, ügyelve arra, hogy jól észben tartsa az idős polip úr tanácsát.

Nem sokkal később találkozott egy tengeri csillaggal, aki szintén pihent.

- Tengeri csillag, te is mindig ilyen nyugodt vagy. Mi a titkod?

A tengeri csillag így válaszolt:

- A csend és a nyugalom bennem is ott van. Minden hullám, ami megérint, elringat, és elmélyíti az álmomat. Ha keresel egy helyet, ahol a tenger susogása elaltat, akkor a homokos tengerfenék a legjobb.

A kis hal tovább úszott, és végül megtalálta a legcsendesebb helyet, a tenger fenekét, ahol a víz lágyan hullámozott, és a fények finoman játszottak a víz alján.

Ott, ahol a tenger mélyén nem volt semmi más, csak a csend és a béke.

A kis hal kényelmesen elhelyezkedett a puha homokban, és megpihent.

A víz susogott körülötte, mint egy altató dallama.

Érezte, hogy teljes teste ellazul, és a szemei egyre nehezebbek lesznek.

Elmosolyodott, mert tudta, hogy megtalálta a legnyugodtabb helyet a pihenéshez.

A tenger mélye most csendes volt, és a kis hal álomba merült, miközben a tengeri csillagok fénye ragyogott körülötte.

Minden csepp víz egy csodálatos álmot hozott neki, és végtelen nyugalmaiban aludt.

Így a kis hal megtalálta a békét és a pihenést, amit keresett, és boldogan álmodott, miközben a tenger a legszebb álmokat hozta neki.

